

[Christophersen]

der, og så sørger man for at kombinere det med den økonomiske politik, der derudover bliver behov for at få fastlagt i det kommende efterår.

Palle Simonsen (KF):

Efter afstemningerne i går om ændringsforslagene til finanslovsforslaget må vi jo konstatere, at bortset fra nogle tekniske ændringer, nogle ændringer baseret på andre skøn, og så de 30 mill. kr. mere til åndssvageforsorgen, så ser finanslovsforslaget nu ud, som det gjorde, da det blev fremsat i folketinget i november måned. Dengang blev der jo sagt meget om det fuldstændig uholdbare i, at statens bruttokasseunderskud ville stige fra 20,7 mia kr. til 33,2 mia kr., og selv om det ændrede skøn nu siger, at der ikke bliver tale om 33,2 mia kr., men kun 31,8 mia kr., så mener jeg alligevel, at der er grundlag for at fastslå, at situationen er nøjagtig lige så alvorlig, som den var, dengang finanslovsforslaget blev fremsat. Det, der for så vidt er det værste, er, at regeringen tilsyneladende – som også hr. Christophersen for et øjeblik siden var inde på – ikke er indstillet på at rokke sig med hensyn til finansloven.

Når finansloven nu i dag bliver vedtaget, så tror jeg, man må konstatere, at så går diskussionen om besparelser i stå igen, og så vil vi være i den vante situation næste år ved samme tid, at regeringen vil sige: det er for sent, det kan ikke lade sig gøre at spare på dette tidspunkt. Derfor må man spørge, som vi også gjorde det under førstebehandlingen af forslaget til finanslov: hvornår er det, vi skal til reelt at diskutere budgetoversigterne? For det er i virkeligheden dem, vi skal have fat på for at ændre væsentligt på udgiftsforløbet i den offentlige sektor.

Vi er ikke begejstrede for finanslovsforslaget, som det foreligger på nuværende tidspunkt. Vi havde, som det fremgik af vore ændringsforslag, ønsket underskuddet i hvert fald 4 mia kr. lavere, end det er. Når vi alligevel kan stemme for finanslovsforslaget, så er det selvsagt, fordi vi står bag en lang række af de væsentlige poster på finansloven. Det er selvfølgelig også, fordi vi gennem augustforlig II har en række forpligtelser, som vi stadig væk holder fast på. Men at der er megen alvor knyttet til den situation, som

finansloven afspejler, det vil vi gerne have lov til at sætte en meget kraftig streg under.

Finansministerens seneste oversigt over statsfinanserne giver os jo ikke færre bekymringer. Der er nok en mindre tendens til bedring af betalingsbalanceunderskuddet, men det, der står tilbage, er, at der stadig væk vil være et stort betalingsbalanceunderskud. Der vil derfor stadig væk være behov for større låntagning i udlandet, og det vil sige, at vores rentebyrde bliver stadig stigende. Det er selvsagt foruroligende, og det er ikke unaturligt, at flere og flere spørger: hvordan kan vi blive ved at klare os med at låne penge til at finansiere vores situation?

Der er nok, som det er sagt af finansministeren, en svag bedring i prisudviklingen, der bl. a. kan føre frem til, at der måske kun falder én dyrtidsportion til juli måned. Til gengæld er der altså ingen forbedring i beskæftigelsessituationen; tværtimod er det nye skøn baseret på 15.000 flere arbejdsløse på årsbasis. Der er heller ikke nogen som helst tendens til en væsentlig forbedring af renteniveauet, og så længe vi kører med det bruttokasseunderskud, som tilfældet er, så er der vel ingen, der kan forvente, at der bliver tale om reelle rentenedsættelser, som er så afgørende for erhvervslivet.

Derfor er der trods alt, uanset hvor gerne man ville være positiv i denne situation, grundlag for at udtrykke en meget dyb bekymring, og den bliver særlig dyb, fordi der ikke er nogen tendens til, at finansministeren eller regeringen egentlig har nogen forestilling om, at man skal ændre på nogen af tingene. Man har som sagt stået urokkelig fast på finanslovsforslaget, som det er fremsat. Det er, som om man bare siger: det går faktisk meget godt, der er nogle svage tendenser til forbedringer hist og her. Nogen realitetsændringer er der ikke opræk til.

Jeg så tilfældigvis forleden dag i Daily Telegraph, at den engelske premierminister Callaghan havde holdt en stor tale, hvor han havde fremsat mange formaninger over for venstrefløjen i det engelske Labourparti. Han sagde bl. a. til dem: tænk dog på, hvad almindelige mennesker ønsker. Det var måske meget vigtigt, hvis også den danske statsminister og finansministeren og andre ministre skrev sig dette bag øret fremfor at følge en lang række ambitiøse ministre og også – for det mener jeg man trods alt må konstatere –